

HUIZE KROON

Mevrouw Gulbay, pensionhoudster, een vrouw van stavast, uitstervend in haar soort, probeert op alle mogelijke wijzen de sluiting van één van de laatste particuliere pensions in de Amsterdamse binnenstad tegen te gaan. Ik kom er nu al 10 jaar over de vloer en hoop met haar dat het lot haar en de bewoners van het pension gunstig gezind zal zijn.

Huize Kroon bestaan uit een viertal verdiepingen. Er wordt huisvesting geboden aan mensen met alcohol-, drugs- en psychiatrische problematiek en combinaties daarvan. Het pension ademt een sjofele en troosteloze sfeer uit.

"Ik zeg wel eens tegen de mensen die netter zijn als doorsnee, waarom gaan jullie niet naar een Leger des Heils of een HVO? Dan heb je een eigen kamertje, je eigen bedoening, maar dat willen die mensen niet! Voor de mensen die al jaren alcoholist zijn, die kan je nog tien keer in een Jellikliniek neerzetten, dat is alleen maar geld weggooien. Die mensen horen gewoon een plek te hebben waar ze dus kunnen doen wat ze moeten doen, dus dat pilsje drinken, want dan is er controle over. Voor de gebruikers heb ik een heel andere categorie mensen binnen zitten, die willen niet stoppen, die vinden het eigenlijk wel lekker zo. Ze hebben elke dag wel effe die hemelse gevoelens en die dingen. Ik wil het niet anders doen. Ik wil gewoon die koffievlekken op de tafel. Die mensen voelen hun eigen hier lekker. Een ander zou misschien wel hele mooie stoeltjes willen neerzetten en nieuwe tafel, maar daar voelen die mensen zich niet bij thuis. Want anders zouden ze hier niet wonen. Dit is pure realiteit. Die achterafkamertjes die wij nooit zien, wat je wel is op de televisie ziet, net als gisterenavond op het Journaal, man van 91 is dood, maar heeft geen identiteit. Dat is zielig. Dit is niet zielig. Hier kiezen ze voor. Want als ik nu naar boven ga, dan neem ik een emmer mee en een dweil en een bezem; dan vliegen ze hun bed uit en ga ik keihard schreeuwen en dan is die zaal in tijd van een uur helemaal clean. Maar vergeet niet, morgen is het weer hetzelfde. Want alles wat ze vinden op straat is voor hun waarde. Het is voor ons helemaal niets, maar hun denken dat het wat waard is.

*De grootste troep zit ertussen, maar hun hebben een gouwe schat.
Want wat hebben ze eigenlijk nog?*

De warmte die ik thuis krijg en die ik geef; ik zou dat wel een klein beetje hier over willen brengen, maar dan op een andere manier. Ik maak ook altijd tijd als iemand even met mij wil praten en ik zit even niets te doen en ik zit in mijn papieren, dan kunnen ze binnenkomen en dan doen we de deur dicht en dan mogen ze hun hart even storten. Het is heel raar, ik onthoud het wel persoonlijk van elk individu. Ik weet precies van kiet af aan hoe iemand van zijn voornaam heet, wat iemand zijn probleem is, waar iemand ligt op de afdelingen. Dus dat onthoud ik heel erg goed. Als ze binnenkomen begin ik de eerste twee weken met hun achternaam en dan met hun voornaam, dan weet ik wie ze zijn. En ook naar ze toelopen en iedere keer tegen ze praten, want dat is soms heel belangrijk. Je hebt mensen die zijn zo afgezonderd en zo vreemd en zonderling. Die hebben al jaren niemand meer waarmee ze praten.

Wanneer de gemeente Amsterdam toestaat dat Huize Kroon haar deuren moet sluiten, verdwijnt met het pension weer een markante Amsterdammer. Een vrouw, 'streetwise', die haar medemens intuïtief en met compassie tegemoet treedt. Ik kan uren naar haar luisteren, zonder mij één moment te vervelen. Een baken in een krankzinnige wereld en de steeds meer en meer door bureaucratie geregeerde Maatschappelijke Opvang.

Ik weet niet waarom ik dit doe. Het is mij overkomen, het is mij gebeurd. Je heb een binding met de mensen. Als ik nou met stukken hout bezig ben, dan gooi je het aan de kant en dan ben je, boem, klaar. Maar bepaalde mensen maken indruk op je. Ik heb te veel met m'n neus op de grond gezeten. Ik heb een beetje te veel meegemaakt in mijn leven.